

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

ניתן ביום 27 אפריל 2021

המעוררים

1. סלאמה אלאעסם
2. גאזיה אלעאסם

-

1. גידולי ירקות ברוכי בצלאל את חלילי רמי
- בע"מ 557499415

המשיבים

2. רמי חלילי
3. בצלאל ברוכי

לפני: השופטת לאה גליקסמן, השופט רועי פוליאק, השופט אילן סופר
נציגת ציבור (עובדים) גב' חיה שחר, נציג ציבור (מעסיקים) מר דורון קמפלר

בשם המעוררים – עו"ד אוהד פריאל
בשם המשיבים – עו"ד גיא אבני

פסק דין

השופטת לאה גליקסמן

לפנינו ערעור על החלטת רשמת בית דין זה, השופטת אפרת קוקה (ע"ע 19-07-30767), במסגרתה נדחתה בקשת המעוררים להארכת המועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי באר-שבע (השופט משה טוינה ונציגי הציבור יהודה ריינר ואיריס ליברובסקי; סע"ש 13153-12-14 וסע"ש 13171-12-14), אשר דחה את תביעת המעוררים.

רקע עובדתי

1. בבית הדין האזורי התבררה תביעת המעוררים, בגדרה נטען כי התקיימו יחסי עובד-מעסיק בינם ובין המשיבים, ומשכך הם זכאים לזכויות ולתשלומים שונים. כאמור לעיל, בית הדין דחה את תביעת המעוררים במלואה, תוך שנקבע כי ההתקשרות בין המערער 1 (להלן – המערער) ובין המשיבים הייתה "במסגרת היותו קבלן המספק שירותי כוח אדם" וכי המערער 2 (להלן – המערער), אשתו של המערער, לא עמדה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

ברף הראייתי להוכחת קיומם של יחסי עבודה בינה ובין מי מהמשיבים, למשך העסקתה הנטענת ולהיקפה, ולכלל היותר, אם בכלל **"עבדה בפועל בשטחים החקלאיים אותם מעבדת הנתבעת [המשיבה 1, ל.ג.] – עבודתה כאמור נעשתה במסגרת יחסי עובד מעסיק שבינה לבין מספק השירות, התובע [הוא המערער - ל.ג.]".** בית הדין ציין כי גם אם פעל המערער בניגוד לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו – 1996 (להלן – **חוק העסקת עובדים**) אין בכך כדי להביא למסקנה כי העובדים שהעסיקם הם עובדי המשתמש או כי הוא עצמו בגדר עובד, שכן פעילות בניגוד לחוק אין בה כדי ליצור יחסי עובד מעסיק בין עובד הקבלן לבין המשתמש. בית הדין האזורי דחה אפוא, את התביעה על כלל רכיביה והטיל על המערערים הוצאות בסך של 15,000 ₪.

2. על פי הנתונים במערכת נט המשפט, פסק הדין ניתן ביום 29.5.2019, והומצא לבאת כוחם הקודמת של המערערים, עו"ד אלינור אדרי (להלן – **עו"ד אדרי**), ביום המחרת, 30.5.2019, על דרך של משלוח הודעה ייעודית באתר "נט המשפט" הכוללת קישור לפסק הדין. זאת, בהתאם לתקנה 497ג(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984 (להלן – **תקסד"א**), אשר היו נוהגות באותה העת, ואשר חלו בבית הדין לעבודה מכוח תקנה 129(3) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), תשנ"ב – 1991 (להלן – **התקנות**) כנוסחן אז. משכך ועל יסוד תקנה 73 לתקנות, מועד הגשת הערעור על פסק הדין חל ביום 29.6.2019. נוכח העובדה שמועד זה חל בשבת, המועד האחרון להגשת הערעור היה יום א' 30.6.2019.

3. ביום 14.7.2019 הגישו המערערים בקשה למתן ארכה להגשת ערעור, שבה טענו כי עו"ד אדרי ציינה בפניהם שלמיטב זיכרונה **"לא בוצעה לה המצאה כדין של פסק הדין..."**. עוד באותו היום הגישו המערערים הודעת עדכון, בגדרה ציינו כי **"כלל לא בוצעה המצאה כדין לעורכת דין אלינור אדרי ו/או לח"מ [ב"כ הנוכחי של המערערים, ל.ג.] של פסק הדין בדואר רשום עם אישור מסירה"**; כי בא כוחם הנוכחי של המערערים (להלן – **עו"ד פריאל**) קיבל ייפוי כוח לייצגם אך ביום 20.6.2019; כי עו"ד פריאל קיבל הרשאה לעיין בתיק במערכת "נט המשפט" ביום 9.7.2019 בלבד. עוד צוין כי עו"ד פריאל ביקש הסכמה קולגיאלית מבא כוח המשיבים לארכה המבוקשת להגשת הערעור (עד ליום 20.7.2019), והלה השיב כי לא יוכל לתת הסכמה בשלב זה, אם לא ישוחח על כך עם המשיבים, לקוחותיו. ביום 22.7.2019 הגישו המערערים את הודעת הערעור לתיק בית הדין.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

4. המשיבים התנגדו לבקשת הארכה. לדידם, הבקשה לא העלתה כל טעם מיוחד העשוי להצדיק את הארכת המועד; פסק הדין הפך חלוט ביום 30.6.2019 והמשיבים הסתמכו על סופיות הדיון בעניינם; הבקשה להארכת מועד הוגשה לאחר חלוף המועד; סיכויי הערעור קלושים נוכח הקביעות העובדתיות של בית הדין האזורי; טענת המערערים לעניין המצאת פסק הדין או העדר ההמצאה לא נתמכה בתצהיר. 5. בתגובה, המערערים טענו, בין היתר, כי הגם שעו"ד אדרי צפתה בפסק הדין ביום 30.5.2019, הרי שזה לא נשלח לכתובת דוא"ל מטעמה, ולא נשלח אל משרדה בדואר רשום וממילא **"פסק הדין לא הומצא לעו"ד אדרי בדרכים הקבועות בתקנות"**.

החלטת הרשמת

6. הרשמת ביכרה את עמדת המשיבים וקבעה כי העלאת הטענה, לפיה ההודעה הייעודית בדבר פסק הדין לא הגיעה לכתובת הדוא"ל של עו"ד אדרי רק במסגרת תשובת המערערים לתגובה לבקשה למתן הארכה היא תמוהה; כמו כן, תקנה 497ג(2) מאפשרת לנמען להגיש תצהיר בדבר **"אי הגעת ההודעה אל כתובת הדואר האלקטרוני שמסר"**, ובתצהירה של עו"ד אדרי נאמר כי **"פסק הדין לא נשלח אלי באמצעות דואר אלקטרוני ו/או באמצעות דואר ישראל"**. ספק רב אם מדובר בהצהרה שנוסחה עונה על לשון התקנה, שכן לא הוצהר שההודעה לא הגיעה לתיבת הדואר האלקטרוני של עו"ד אדרי; בהקשר זה צוין כי שליחת ההודעה מתועדת במערכת נט המשפט, ותקנה 497ג(2) נועדה לאפשר לנמען להוכיח שחרף שליחת ההודעה היא לא הגיעה לתיבת הדואר האלקטרוני שמסר; מעבר לכך, בתצהיר נכתב כי האמור בו הוא **"למיטב הידיעה והאמונה"** והדבר תמוה עת מדובר בתצהיר שעניינו טענות עובדתיות בדבר המצאת ההודעה על פסק הדין; נוכח האמור, קבעה הרשמת כי לא נסתר הנתון בדבר ההמצאה שבוצעה לעו"ד אדרי במועד בו בוצעה ולכן בקשת הארכה הוגשה באיחור של שבועיים.

הרשמת הוסיפה וקבעה כי גם אם ניתן היה לקבל את טענת המערערים בדבר היעדר המצאה כדין, הרי שבנסיבות העניין יש להעדיף את **"כלל הידיעה"** בשל תיעוד צפייתה של עו"ד אדרי בפסק הדין כבר ביום 30.5.2019, שאושרה אף בתצהיר מטעמה; משניתן ייפוי כוח לבא כוחם לייצגם בהליך הערעור עוד ביום 20.6.2019 המערערים פעלו על סמך ידיעתם אודות פסק הדין ותוכנו עוד במסגרת התקופה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

הקבועה בדין להגשת הערעור ומינו עורך דין לייצגם בהליך הערעור; בנסיבות אלה, היה בידי המערערים לפעול להגשת הערעור במועד, או למצער לפעול להגשת בקשה להארכת מועד בתוך המועד, באופן שישלול את צפייתם של המשיבים לסופיות הדיון.

באשר להארכת מועד להגשת ערעור, הרשמת הדגישה כי המערערים "דבקו בטענתם, כי הערעור הוגש במועד, ולמעשה לא העלו טעם כלשהו להצדקת האיחור בהגשתו. ודאי שהמבקשים לא הצביעו על נסיבות שהיו מחוץ לשליטתם ואשר גרמו לאיחור בהגשת הערעור". בנוסף, לא ניתן להעריך שסיכויי הערעור טובים. זאת, בשל הקביעות העובדתיות שבפסק הדין, בהן ערכאת הערעור נוטה שלא להתערב. בהעדר טעם מיוחד להארכת המועד, ובהעדר סיכויי הערעור, יש להעדיף את אינטרס סופיות הדיון של המשיבים ולדחות את הבקשה להארכת מועד.

טענות הצדדים בערעור על החלטת הרשמת

7. **המערערים טענו**, כי סיכויי הערעור טובים, היות ובית הדין התעלם לכאורה מהודאת המשיבים כי המערערת עבדה בשירותם ומראיות נוספות, המעידות על קיום יחסי עבודה בין המשיבים לבין שני המערערים; ככל שבית הדין האזורי היה מקיים דיון בתשתית הראייתית המלאה שנפרשה לפניו הייתה מתקבלת תביעת המערערים; זאת ועוד, גם אם המערערת הועסקה על ידי המערער, הרי שבהתאם לסעיף 12א(ג) לחוק העסקת עובדים, משחלפו תשעה חודשים היא נחשבת כעובדת של המשיבה 1 ולא של המערער; צפייתה של עו"ד אדרי בפסק הדין אינה מהווה המצאה כדין, משצפייה זו לא נעשתה אגב פתיחת פסק הדין בתיבת הדוא"ל האישית שלה, אליה לא הומצא פסק הדין, כי אם באתר עצמו; לא בוצע משלוח דואר רשום של פסק הדין למשרדה של עו"ד אדרי; בקשת הארכה לא נגועה בחוסר תום לב. אדרבא, היא מעידה על שקידה ראויה. עו"ד פריאל נהג במקצועיות כאשר מעת שקיבל על עצמו את ייצוג המערערים, ביום 20.6.2019, פעל בראש ובראשונה "בקריאת התיק קודם, בהפנמת המצב המשפטי, בבניית אסטרטגיות משפטיות שיהלמו את מקצועיותו..." עוד לפני שהגיש את בקשת הארכה; כבר ביום 11.7.2019 פנו המערערים בהודעת ווטסאפ [באמצעות ב"כ] אל ב"כ המשיבים וציינו בפניהם כי פסק הדין לא הומצא להם או לעו"ד אדרי וב"כ המשיבים "בחר לשתוק... ולא העלה כל טרזניה בנוגע לעצם הבקשה"; הסתמכותם של המשיבים על עקרון סופיות הדיון

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

מעלה ספקות נוכח התשובה החיובית המיידית שנתן בא כוחם לשאלת עו"ד פריאל, האם הוא עתיד לייצגם בערעור. מהירות תשובתו מעידה כי הוא **"למצער דן עם לקוחותיו על האפשרות שיתפתח התיק לכיוון הזה והוא ימשיך לייצגם ועל כך שהסיפור טרם בא אל סופו"**. הדברים מתחדדים שעה שב"כ המשיבים לא הזדרז לנקוט הליכי הוצל"פ נגד המערערים; יש להעדיף את חקר האמת וזכות הגישה לערכאות של המערערים על פני דחיית הערעור בשל מחדלים פרוצדוראליים.

8. מנגד, בפתח סיכומיהם **טענו המשיבים** כי המערערים נמנעים מתשלום ההוצאות שנפסקו בפסק הדין וכי אין ביכולתם לנקוט הליכי גבייה בלשכת ההוצל"פ כיוון שכתובתם של המערערים לא ידועה להם. לגופו של עניין טענו המשיבים כי סיכויי הערעור בהליך העיקרי קלושים, היות ופסק הדין מבוסס על קביעות עובדתיות; לא נסתר התייעוד במערכת נט המשפט כי פסק הדין הומצא כדין לעו"ד אדרי באמצעות הודעה באתר; בכל מקרה, עו"ד אדרי הצהירה כי צפתה בפסק הדין ביום 30.5.2019, ועל כן בקשת הארכה הוגשה בחלוף שבועיים ממועד הגשת הערעור; על המערערים היה להגיש את בקשת הארכה מיד עם מינויו של עו"ד פריאל לבא כוחם, בתוך המועד להגשת הערעור מטעמים.

9. בתשובה, המערערים טענו כי סיכויי הערעור טובים משנותרו סוגיות מהותיות בהן בית הדין האזורי לא דן; באשר להסתמכות על סופיות הדיון כבר נפסק כי עקרון "מעשה בית דין" איננו עקרון מוחלט; המשיבים פועלים בחוסר תום לב כאשר מחד הם טוענים להסתמכות על סופיות הדיון ומאידך לא פעלו לביצוע פסק הדין ולאכיפת ההוצאות שנפסקו לטובתם; את כלל הידיעה ניתן להחיל על בא כוח המערערים רק כאשר הוא מוגדר במערכת נט המשפט כמייצג. ברם, בענייננו **"ב"כ המערערים לא היה רשום במערכת נט המשפט כלל... אותה 'ידיעה' מסתכמת בכותרת על קיומו של פס"ד בלבד, ללא קשר לתוכנו. קרי, בפועל לא היה בידיו של ב"כ המערערים פס"ד קמא"**.

10. נציין, כי המשיבים טענו במסגרת סיכומי הטענות מטעמים כי נוכח אי תשלום ההוצאות על ידי המערערים יש לחייבם בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות בערעור, והמערערים השיבו לטענה זו. נוכח העובדה שלא הוגשה בקשה ערוכה כדין לחיוב המערערים בהפקדת ערובה איננו נדרשים לטענות הצדדים בעניין זה.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

דיון והכרעה

11. לאחר בחינת טענות הצדדים וכלל חומר התיק הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, וכי יש לאשר את החלטת הרשמת מטעמיה.

12. מקובלת עלינו קביעתה של הרשמת, מנימוקיה, כי לא נסתר התייעוד בנט המשפט שלפיו הומצא פסק הדין לעו"ד אדרי ביום 30.5.2019 באמצעות הודעה באתר. בהתייחס לתצהירה של עו"ד אדרי נוסף כי הנמנע להודעת דואר אלקטרוני יכול להעיד אם ההודעה נתקבלה אצלו אם לאו, ולא אם ההודעה נשלחה אליו אם לאו, שכן מטבע הדברים אין בידיו תיעוד של הודעות שנשלחו או לא נשלחו אליו. על כן, צדקה הרשמת בהחלטתה כי ספק אם תצהירה של עו"ד אדרי עונה על דרישת תקנה 497ג (ג2) לתקסד"א. זאת ועוד. עיון בסיכומים בערעור מעלה ספקות נוספים ביחס לטענה זו, באשר מחד, בסעיף 4 לסיכומים טוענים המערערים כי פסק הדין כלל לא נשלח לכתובת הדוא"ל של עו"ד אדרי, בעוד בסעיף 6 לסיכומים נטען כי עו"ד אדרי "לא נכנסה לתיבת המייל האישית שלה", אלא אך צפתה בפסק הדין במערכת נט המשפט עצמה. באופן דומה, גם בסעיף 12 לסיכומים, ציינו המערערים כי "לא בוצעה המצאה כדין כיוון שעו"ד אדרי לא נכנסה דרך הקישור האישי שלה לדוא"ל שלה, אלא הסתפקה בצפייה יזומה דרך מערכת נט המשפט". למותר לציין כי אין כל משמעות לכך. לעניין המצאה כדין אין זה משנה האם "נכנס" עורך הדין לצפות בפועל בפסק הדין באמצעות לחיצה על הקישור שנשלח לכתובת הדוא"ל שלו אם לאו, אלא האם אכן נשלחה אותה הודעה לתיבת הדוא"ל והתקבלה בה. ככל שהתקבלה, הייתה המצאה כדין, בין אם הנמנע עיין בה ובין אם לאו.

כללו של דבר – הן מהטעמים בהחלטת הרשמת והן מהטעמים המפורטים לעיל, נדחית טענת המערערים כי פסק הדין לא הומצא כדין לעו"ד אדרי, באת כוחם במועד מתן פסק הדין.

13. מעבר לאמור, מקובלת עלינו קביעתה של הרשמת כי בנסיבות המקרה יש להחיל את "כלל הידיעה". בהקשר זה נציין כי נוכח השינוי שחוללה מערכת "נט המשפט", המאפשרת לבעלי הדין ולבאי כוחם לעקוב בזמן אמת אחר מתן החלטות ופסקי דין באמצעות מערכת נט המשפט, נפסק כי יש לשקול שינוי באמות המידה בכל הנוגע ליחס שבין "כלל ההמצאה" ל"כלל ידיעה", ובהדרגה אף חל שינוי בפועל בעניין זה [ע"ר (ארצי) 33237-03-17 **הסתדרות העובדים הכללית החדשה** – **בית בלב**]

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

(23.10.2017); ע"ר (ארצי) 54295-12-17 סיגל שוורץ – דניאל אנגל (31.12.2018) והאסמכתאות שם; בש"א 6155/19 פלוני נ' פלוני (16.6.2020); בש"א 6682/20 ריקרדו שטיינבאום נ' יהונתן אופק (11.10.2020). בהקשר זה נפסק בעניין רע"א 6648/20 עמוס גבעון נ' עמוס ון אמדן (21.12.2020) כי יש מקום לקבוע כלל דיוני "אשר מעביר את נטל השכנוע – במקרה בו קיים תיעוד מפורש וחד-משמעי בדבר 'צפייה יזומה' – לכתפי בעל הדין אשר טוען כי יש לדבוק בכלל ההמצאה חרף קיומה של צפייה יזומה בהחלטה".

14. בענייננו, אין ספק כי עו"ד אדרי צפתה בפסק הדין ביום 30.5.2019. כמו כן, כפי שהובהר בהחלטת הרשמת, המערערים ידעו על פסק הדין עובר למינוי בא כוחם הנוכחי לצורך ייצוגם בערעור, ביום 20.6.2019, עוד בטרם חלף המועד להגשת הערעור. כך, היה עליהם לפעול באופן מיידי באופן עצמאי או באמצעות בא כוחם החדש להגשת בקשה למתן ארכה, מיד עם מינויו לטפל בהגשת הערעור. בהתייחס לטענות המבוססות על חילופי באי כוח של המערערים, עת בא כוח המערערים טען כי עם מינויו, העדיף ללמוד את פרטי התיק ולתכנן את מהלכיו המשפטיים, הרי שטענה זו מעוררת קושי, נוכח העובדה כי מתיק בית הדין האזורי עולה כי המערערים יוצגו בצוותא על ידי עו"ד אדרי ועו"ד פריאל, לרבות במסגרת דיוני ההוכחות. עוד יש לציין כי בהודעתו לבית הדין האזורי מיום 8.7.2019 ציין עו"ד פריאל כי ייצג את המערערים "במשותף בצוותא עם עורכת הדין אלינור אדרי". זאת ועוד. כפי שמערכת היחסים בין בעל דין לבין בא כוחו, לרבות תקלות במערכת יחסים זו, או חילופי ייצוג אינם בגדר "טעם מיוחד" להארכת מועד להגשת ערעור [ע"ר (ארצי) 31634-07-20 עדן בן עזרא כהן – דורון ווקרמן (2.2.2021) והאסמכתאות שם], הרי שככלל אין בהם כדי להשליך על השאלה אם הייתה "המצאה כדין" או אם יש להחיל את "כלל הידיעה", ואין די בחילופי באי כוח על מנת שלא להחיל את "כלל הידיעה" על בעל דין. מכל מקום, בנסיבות המקרה הנדון, שבהן עו"ד פריאל ייצג במשותף עם עו"ד אדרי בבית הדין האזורי ופסק הדין היה בידיעתו כבר ביום 20.6.2019 עת ניתן לו ייפוי כוח, אין הצדקה שלא להחיל את "כלל הידיעה", ולקבוע כי מועד ההמצאה הוא 30.5.2019, המועד בו צפתה עו"ד אדרי בפסק הדין.

15. לטעמנו, המערערים לא הציגו טעמים מיוחדים שיש בכוחם להצדיק מתן ארכה. ראשית, לא הועלתה כל טענה בעניין זה לפני הרשמת, ואין לאפשר העלאת טענות לראשונה בשלב הערעור, שנית, המערערים אמנם ציינו, באופן לאקוני, בסעיף 18

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

לסיכומיהם כי "לנוכח עיכובים שאינם תלויים בב"כ המבקשים, עמד לרשותו של ב"כ המבקשים מתחם זמן קצר ואם לא היה מבקש ב"כ המבקשים את הארכה היה חוטא ב"כ המבקשים בתפקידו, כיוון שלא היה מספיק מפאת קוצר הזמן להכיר את התיק על בוריו", ברם המערערים לא פירטו דבר אודות אותם "עיכובים שאינם תלויים בבא כוחם" וממילא לא הסבירו כיצד עיכובים אלה עומדים בהגדרת "טעמים מיוחדים", דהיינו "נסיבות חיצוניות שאינן בשליטת בעל הדין" (בש"א (ארצי) 442/06 יעקב חלבצקי – אינטרקלאב בע"מ (24.8.2006), בפסקה 6). כאמור, לא הוצג כל טעם לכך שלא הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור בתוך המועד להגשת ערעור.

16. אשר לסיכויי הערעור – גם בסוגיה זו סומכים אנו את ידינו על החלטת הרשמת. כפי שקבעה הרשמת בהחלטתה, הערעור סב על קביעותיו העובדתיות של בית הדין האזורי, שערכאת הערעור נוטה שלא להתערב בהן, אם לא התקיימו נסיבות חריגות. לאחר שבחנו את פסק דינו של בית הדין האזורי, אנו סבורים כי קביעותיו העובדתיות מעוגנות היטב בחומר הראיות שהיה לפניו, ומסקנותיו המשפטיות מעוגנות בדין ובהלכה הפסוקה. בכל הנוגע לטענת המערער בהודעת הערעור כי במקביל להתקשרות עם המשיבים כקבלן כוח אדם הייתה קיימת התקשרות בינו לבין המשיבים כ"עובד" – הרי שטענה עובדתית זו נדחתה על ידי בית הדין האזורי. אשר למערערת – בית הדין האזורי קבע כי לא הונחה תשתית ראיתית לטענות בדבר העסקתה של המערערת בשטחים החקלאיים של המשיבים, ובכלל זה משך תקופת ההעסקה והיקפה. משלא מצאנו כי יש סיכוי גבוה להתערבות בקביעה עובדתית זו, הרי שגם אין סיכוי גבוה לטענה המשפטית כי יש להחיל בעניינה את הוראת סעיף 12א(ג) לחוק להעסקת עובדים. בנסיבות המקרה, משמדובר בתביעת קבלן כוח האדם שפעל ללא רישיון, ומשלא הוכחה העסקת המערערת על ידי המשיבים, גם לא מתעוררת שאלת אחריות המשיבים לזכויות עובדים עקב העסקת עובדים באמצעות קבלן כוח אדם שלא עבר הליכי רישוי על פי חוק להעסקת עובדים. נוכח האמור, לא מצאנו כי סיכויי הערעור מהווים "טעם מיוחד" המצדיק הארכת מועד להגשת ערעור.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 60431-06-20

סוף דבר

17. על יסוד כל האמור לעיל - הערעור נדחה.
המערערים ישאו ביחד ולחוד בהוצאות המשיבים בסך 4,000 ₪, וזאת בתוך שלושים יום ממועד המצאת פסק הדין, שאם לא כן יישא הסכום ריבית והצמדה כדין.
ניתן היום, ט"ו אייר תשפ"א (27 אפריל 2021), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

אילן סופר,
שופט

רועי פוליאק,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר דורון קמפלר,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת חיה שחר,
נציגת ציבור (עובדים)

